

LBRIS

We know
books

IGOR BERGLER

**TEMPLUL
UMBRELOR**

MINCIUNA LUI MICHELANGELO

(PERSPECTIVA LUI COLUMBUS CLAY)

LITERA

București

CUPRINS

Prolog	9
Partea întâi	13
Partea a doua.....	113
Partea a treia	241
Epilog.....	386

PROLOG

Anno domini 1540, Tzapopán, Mexic, aproximativ ora 4 dimineața

- *Cuix in tlamantli miqui...*

- Cum adică mort?

- Nu vezi că e țepăn!? O fi murit în somn șobolanul. Să mergem, avem de căsăpit și alți *xoxohtli*, până se ridică Huitzilopochtli.

Huitzilopochtli încă nu răsărise peste Tzapopán, însă satul ardea deja. După plecarea celor doi *indios*, părintele Antonio rămase nemișcat pe rogojina cârpită, întins pe spate, cu mâinile pe piept, așa cum adormise cu o seară înainte, răpus de sucul de agave îndelung fermentat. De când pusese piciorul în Mexic luase parte la sute de ritualuri *sagrados* ale acestor sălbatici, se prefăcuse că vorbește cu zeii lor, că le înțelege limba încâlcită, mâncase toate porcăriile și băuse toate poșircile, dar *pulque*-ul ăsta vâscos și scârbos îi puse-se capac. Ani la rândul făcuse toate sacrificiile omenește posibile, doar-doar i-o aduce pe calea cea dreaptă pe acești nenorociți ai sorții, pe calea arătată lui însuși de Dumnezeu, într-un vis tulburat, și pe care Sfânta Fecioară îl însoțea pas cu pas, atârnată la gâtul lui de un șiret de piele.

Cu zece ani în urmă, părintele Antonio de Segovia își începuse viața de misionar străbătând valea Atemajac și făcându-le cunoscut păgânilor de aici cuvântul Domnului. Indigenii îl recunoșteau după amuleta Imaculatei, căci o purta mereu pe piept. Mica figurină, de-o palmă, fusese plămădită chiar de mâinile unor *purépechas*, lângă lacul Patzcuaro, dintr-un aluat frământat cu tulpină de porumb și miere de orhidee. Talismanul îl însoțise peste tot, clipă de clipă, și făcea parte din materialul didactic al misionarului, destinat

evanghelizării, alături de o cruce cioplită în lemn de chiar Vasco de la Zarza și o batistă ponosită pe care o vântura ori de câte ori vedea apropiindu-se vreun sălbatic despuiat și pictat pe față ca un demon. Zece ani trecuseră de-atunci, și părintele Antonio, întins acum pe rogojina de *titora* uscată, prefăcându-se mort, trebuia să recunoască: praful de pușcă și pojarul făcuseră treabă mai bună decât el în ținuturile astea.

În cele din urmă îndrăzni să respire și să-și miște o mână. Un fior de furnicături îi urcă până la umărul amorțit. Cu ochii încă închiși, își pipăi pieptul plat, centimetru cu centimetru. Buricele tremurânde ale degetelor nu percepeau bătăile inimii, înghețată de frică, dar, mai grav, nu simțeau nici silueta Fecioarei pe pieptul lui. *Madre de Jesús!* Se simți gol, pe dinăuntru și pe dinafară, îngrozitor de vulnerabil. Inima îi paraliză din nou. Toate armatele de spanioli la un loc nu-l vor putea păzi așa cum o făcuse mica lui amuletă. „*Hijos de putas* – Doamne, iartă-mă! – mai bine mă omorau pe mine.“

Afară, țipetele se stingeau, unul câte unul, într-o oroare pe care Antonio de Segovia n-o putea vedea, dar o simțea prin toți porii. Văpăile violente mistuiau colibeile devastate de azteci, aruncând peste Tzapopán o pâclă însângerată, ce prevestea vremuri negre. „*Infierno!*“, gândi *padre* Antonio.

Cât să fi trecut de când sălbaticii ăia doi îi smulseseră Fecioara de pe piept, lăsând doar șiretul să atârne flasc printre cutele pielii uscate de la gât? Dincolo de pereți nu se mai auzeau decât druggii, trosnind carbonizați. Părintele respira din ce în ce mai greu. Fumul invadase coliba, îl simțea înecându-i plămâni, însă nu îndrăznea să deschidă ochii. Moartea îi salvase viața, dar acum îi era mai frică de viața care-l aștepta decât de moarte.

-Angel..., îngăimă părintele, cu o spaimă surdă în glas.

Nimeni nu răspunse. El și Angel de León nimeriseră în satul acela pierdut după săptămâni de rătăcire prin pădurile de pin, mâncând semințe și rădăcini, dormind iepurește, cu rândul, ca să se păzească de râși, de coiți și chiar de fiare cu chip de om. Ca și el, Angel părăsise falnica Spanie și venise în sălbatica Americă să propovăduiască mântuirea, să cucerească treptat, cu duhul blândeții, inimile acelor nenorociți, despre care se spunea chiar că se mănâncă între ei. Nu voiseră decât să facă în sufletele lor păcătoase lăcaș sfânt pentru Dumnezeu, botezându-i creștinește. Își văzuse fiecare de drum, se despărțiseră încă din ziua în care debarcaseră, dar, din când în când, Tatăl ceresc, care veghea asupra lor, îi aducea din nou împreună,

împletindu-le potecile. Erau ca doi frați, legați prin credință. Se spovedeau unul altuia și se alinau în clipe de deznădejde.

-Angel..., îl chemă încă o dată, în șoaptă.

Antonio își apăsă pieptul cu ambele mâini, să sfarme durerea cruntă dinăuntrul său. Fecioara, care stătuse lipită de sufletul lui atâția ani și îl protejase, nu mai era, i-o luaseră. Nu se putea să i-l fi luat și pe Angel! Deschise ochii și întoarse ușor capul spre colțul colibeii, unde, cu o seară înainte, Angel de León își întinsese și el rogojina și murmurase o rugăciune pentru amândoi. Din unghiul în care era, Antonio îi vedea doar o parte din picioarele uscate și păroase, care se terminau cu tălpi bătătorite și înnegrite de colb. O fracțiune de secundă, inima i se unplu de speranță. Fratele lui era aici, poate se prefăcuse și el mort, poate leșinase de spaimă și poate așa scăpase de îndrăcita furie a sălbaticilor. Caxcanii erau renumiți pentru atacurile lor feroce. Nu doar ucideau cu bestialitate orice spaniol le cădea în mână, dar îi mai și prăjeau și îi mâncau, dansând dansuri diavolești în jurul focurilor înalte de doi metri.

Padre Antonio făcu un efort și, icnind, se ridică în capul oaselor. Atunci, în lumina rozalie a zorilor care se ridicau peste Tzapopán, văzu oroarea.

-*Malediction!*¹

Vânăț și dezgolit, cu pelerina dată laoparte, cu ochii deschiși, fixând hipnotic tavanul, Angel de León zăcea într-o baltă de sânge din care încă ieșea un abur cald. Avea mădularul retezat cu totul și îndesat în gură.

---

¹ Nenorocire! (în limba spaniolă) (n.red.)

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

*Parohia Nuestra Señora de Zapopan, Jalisco, Guadalajara,
în zilele noastre*

Nissanul Pathfinder avansa la ralanti prin mulțimea în delir, disperată să-i atingă măcar caroseria. Mașina blindată fusese închiriată special pentru această călătorie a Fecioarei din Zapopan, figurina făcătoare de minuni, aducătoare de pace și ocrotitoare a fotbaliștilor din Guadalajara. Pelerinajul Sfintei Fecioare era dintre cele mai renumite în regiune, ba chiar în întreg Mexicul, și intrase de curând în patrimoniul mondial al UNESCO. Aproape două milioane de oameni participau an de an la procesiune, însă anul acesta era unul cu totul special, căci *padre* José, după costisitoare intervenții pe lângă primărie, a căror amintire îi stârnea de fiecare dată o grimasă și-un *Perdóname, Jesús!*¹, reușise să obțină prelungirea traseului până la poarta parohiei sale, Nuestra Señora de Zapopan, situată la două străzi de stadionul Jalisco.

Parohia își câștigase renumele de a fi fost prima comunitate a Arhiepiscopiei Guadalajara dedicată Fecioarei din Zapopan, cu hramul instituit de nimeni altul decât al șaptelea arhiepiscop de Guadalajara, răposatul cardinal López, iar acum se împlineau cincizeci de ani de la fericitul eveniment. Însă nici unul dintre argumentele pământești sau cerești pe care *padre* José le înaintase cu patos administrației locale nu-l convinsese pe consilierul general, însărcinat cu aprobarea traseului, să-și pună semnătura.

¹ Iartă-mă, Isuse! (în limba spaniolă) (n.red.)

- Fiule, în numele lui Dumnezeu, sunt câteva sute de metri în plus..., se milogise el disperat, aproape căzând în genunchi pe mocheta albastră din biroul consilierului.

- *Padre*, nu insista, *Independencia* e un cartier *muy peligroso*¹, eu sunt aici ca să am grijă să împiedic incidentele grave în orașul nostru. Ia gândește-te dumneata, dacă vine vreuna dintre acele *barras bravas*² care-și fac veacul pe lângă stadion și o fură pe *Imaculata*? Păi, nu se duce dracu' tot pelerinajul de-acu' în vecii vecilor?

- Garantiez eu pentru ultrași, sunt enoriași de-ai mei, cu credință, oricât de dezmățați ar fi pe stadion. Fecioara e protectoarea lor, *santa patróna del fútbol*, nu s-ar încumeta nici unul la o asemenea faptă, au frică de Dumnezeu! Doar nu degeaba suntem parohia *Estadio*.

- E un singur mod în care poți garanta, răspunse atunci consilierul general.

Rupse o bucată de hârtie din agendă și scrise ceva pe ea, după care i-o întinse preotului.

- Un milion șapte sute de mii de pesos? se albi la față bietul *padre José*, după ce văzu biletul.

- Statueta e neprețuită, dar am zis să pun așa, un *peso* pentru fiecare participant la pelerinaj, am estimat până în două milioane anul ăsta, cu discount pentru dumneata. Un *peso* garanție pentru fiecare potențial hoț. Dacă - Doamne ferește! - se întâmplă ceva, eu plătesc cu funcția, că eu aprob traseul. Înțelegi, *padre*?

Părintele *José* înțelegea foarte bine cum mergeau lucrurile, pricepuse ce voia consilierul, nu era nici o surpriză pentru el. Așa că plecase indignat, dar oarecum resemnat. *Eso es*³... Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a le oferi enoriașilor săi această bucurie. Dumnezeu era sus și, cu siguranță, îi văzuse eforturile. Dar, pur și simplu, nu avea de unde să ia sacul de bani pe care consilierul îl ceruse mită cu atâta nerușinare. Seara, la culcare, se îngriji totuși să-l roage pe Dumnezeu să-i ierte păcatele consilierului și, dacă se poate, să facă un miracol, ca Sfânta Fecioară miniaturală să ajungă și pe *Calle Monte Atlas*. De aceea, nici nu se miră prea mult când, a doua zi dimineață, la micul-dejun, sora *Magdalena* îi aduse, împreună cu obișnuitele sale *huevos rancheros*⁴ și paharul de lapte de capră, un mic pachet, cam cât o cărămidă, legat în cruce cu o sfoară

¹ Foarte periculos (în limba spaniolă) (n.red.)

² Grupări organizate de suporteri ai echipelor de fotbal din America Latină, cu manifestări violente (n.red.)

³ Asta este (în limba spaniolă) (n.red.)

⁴ Fel tradițional mexican cu ouă, legume și salsa (n.red.)

de iută. Coletul era împachetat destul de neglijent, nu avea nici un însemn al poștei, doar numele preotului pe el, mâzgălit parcă de un copil care abia învăța să scrie.

- Era pe masa din bucătărie, *padre*, l-a găsit sora Rosa când a intrat să pregătească mâncarea, dădu din umeri neștiutoare sora Magdalena.

- *Dios mío*, îngăimă el, *el Todopoderoso!*¹

Îl trecură fiorii. Știa deja ce e înăuntru, chiar înainte de a-l deschide. Intuia conținutul, însă n-avea nici o idee cine ar fi putut fi expeditorul. Îl măsură pe toate părțile, încercând să găsească un indiciu, însă nimic. Așa că îl întredeschise cu grijă și îl închise cu aceeași precauție, fără să atingă nici una din cele o mie de bancnote verzulii, de câte o sută de dolari, aranjate la milimetru. După ce-și mâncă ouăle, se șterse tacticos la gură cu colțul șervetului, își îndesă pachetul sub sutană, își făcu o cruce mare și plecă fără să spună nimănui unde merge, cum ar fi făcut în mod obișnuit.

„Facă-se voia Domnului!“, își zise în gând.

Ochi un taxi care tocmai virase în direcția lui, dinspre Calle Siete Collinas. Se urcă în mașină aproape din mers și până la destinație se rugă în gând Maicii Domnului, numărând rugăciunile cu rozariul său tocit. O oră mai târziu, ștampila și semnătura consilierului general se uscau pe cererea de prelungire a traseului pe care cortegiul urma să-l parcurgă peste o lună.

Timpul trecuse repede. Acum, cortegiul, care plecase încă de la primele ore ale dimineții, după liturghia de la Catedrala Metropolitană, intrase pe Avenida Vallarta, făcuse apoi dreapta pe Avenida Americas, spre bazilica din Calle Eva Briseño, pentru o nouă liturghie, și, în sfârșit, se îndrepta gălăgios spre parohia de la numărul 1646, Calle Monte Atlas. Zeci de mii de dansatori mascați, acoperiți de blănuri și pene colorate, mii de preoți și microbiști, oameni de toate rangurile și de toate vârstele cântau pe toate vocile, acompaniați de vreo zece fanfare inimoase. Repertoriul pestrițului alai acoperea o gamă vastă, de la imnuri religioase la „*Alirón, alirón, Deportivo campeón*“, iar ecourile răzbăteau până dincolo de râul San Juan de Diós și de șoseaua Independencia Norte, care delimitau cartierul.

Imaculata de lut se balansa ușor pe suportul amenajat special pe bancheta din spate, impasibilă, privind în gol prin parbrizul securizat al Nissanului. De când fusese plămădită, adică de aproape cinci sute de ani, străbătea Mexicul în lung și-n lat, aducând pace și dreptate,

¹ Atotputernicul (în limba spaniolă) (n.red.)

făcând miracole, vindecând boli și împiedicând tot felul de dezastre; înlesnise prin toate acestea creștinarea indigenilor și, mai apoi, întărise credința mexicanilor în Dumnezeu. Călătorise mai întâi la pieptul unui misionar, apoi, prizonieră în *quipil*-ul unui războinic caxcan, zăcuse pierdută pe un câmp timp de un secol, pentru a fi găsită și plimbată din mână în mână și din generație în generație alte sute de ani, îngropată la un moment dat la piciorul unei cruci și, în sfârșit, dezgropată de arheologi, pentru a fi restaurată și încredințată Arhiepiscopiei Guadalajara. Figurina nu mai avea nimic de-a face cu mica statueta modestă de altădată, căci pielea ei, cândva închisă la culoare, amintind de popoarele indigene care o modelaseră, era acum pictată în culori vii, cu obraji roz și buze ca mura, și acoperită de o mantie fină din mătase albastră, brodată cu fir de aur. Purta chiar și o pălărieuță asortată, cu boruri late. La fiecare cinci ani primea un tratament cosmetic special din partea celor mai de seamă restauratori din capitala Mexicului. A străbătut secolele, s-a bucurat de recunoștința oamenilor, a primit ofrande de fructe, ceară și flori, ca să ajungă astăzi în confortul banchetei de piele a ultimului model Nissan, închiriat special pentru ea.

- Uite-o, ai văzut? M-a privit! se repezi o femeie spre mașină.

- *Nuestra Señora de Zapopan*... făcătoarea de minuni! urla mulțimea.

Mașina înainta lent, flancată de puzderia de oameni și urmată de un convoi de douăsprezece Mercedesuri negre, luxoase, în care călătoreau cei doisprezece cardinali ai celor mai mari municipalități mexicane. Păreau și ei niște figurine de lut, căci erau la fel de inexpresivi. În lunga lor carieră sacerdotală, escorteie de ocazie ale micii Fecioare din Zapopan de astăzi învățaseră să-și disimuleze plictiseala sub o atitudine distantă, care putea fi interpretată de profani drept *decentia*¹. Ocaziile de a fi toți doisprezece laolaltă erau rare și nici unul dintre ei nu le căuta înadins, dimpotrivă. Se urau, se disprețuiau și se prefăceau că se iubesc creștinește cu perfidia de care numai o versată față bisericească era în stare. Unii dintre ei, ca monseniorii López, Ruiz și Vázquez, fuseseră numiți cardinali prin consistoriile de la Vatican încă de pe vremea lui Karol Józef Wojtyła, Papa Ioan Paul al II-lea. Ei erau și cei mai acri, căci vechimea le conferea o aroganță pe care n-o puteai ajunge nici cu prăjina. Alții, ceva mai tineri, precum Ramírez sau Galván, numiți de Ratzinger, cultivaseră rapid înfumurarea ca mecanism de exercitare a autorității. Și unii, și

¹ Bună-cuviință (în limba spaniolă) (n.red.)

ceilalți se credeau trimișii lui Dumnezeu să controleze această lume cu biciul fermecat și implacabil al păcatului, inventat de creștinii primelor secole. Delirul lor de putere căpătase, în timp, proporții nebănuite și se răsfrângea nu doar asupra sărmanilor săraci cu duhul, oi placide, de altfel, pe care trebuiau să le păstorească, ci și asupra tuturor celorlalte structuri, presupuse laice, ale societății, ca o plasă lipicioasă ce prindea în capcana ei tot ce mișca.

Cei doisprezece cardinali primiseră invitațiile în ultimul moment, pecetluite cu sigiliul arhiepiscopului primat din Ciudad de México, și ordinul ferm de a-și anula orice alt oficiu. Chiar papa în persoană își întinsese antenele până aici, tocmai de la Vatican, căci era interesat în mod deosebit de pelerinajul *Señorei* din Zapopan. Avea tot interesul să folosească acest pelerinaj în propriul folos. Iar țara asta, mai catolică decât el însuși, îi dădea acum o oportunitate extraordinară de a spăla rușinea de pe fața Bisericii, o față decrepită și mânjită de scandalurile care se țineau lanț. O serie de crime sinistre avuseseră recent loc chiar în buricul Vaticanului. Ororile zguduiseră din temelii întregul edificiu creștin. Investigarea lor nu se terminase, toate structurile polițienești locale și internaționale erau pe jar, însă cei mai arși fuseseră marii prelați. Unii, la propriu.

Padre José se simțea clar depășit de amploarea evenimentului. Tremura ca varga în poarta parohiei *Nuestra Señora de Zapopan* Estadio, așteptând convoiul sfânt. Pregătise o cină specială pentru cei doisprezece cardinali, după liturgia ce urma să aibă loc la ora 17.00, și se gândise ca masa să fie pusă chiar în nava centrală, în fața altarului principal, unde urma să fie așezată *Imaculata*, în bolul ei de sticlă. Știa că monseniorii sunt obișnuiți cu mult fast și mâncăruri din cele mai alese, dar el spera să compenseze lipsa luxului cu devotamentul nemăsurat față de imaginea venerată a *Maicii Domnului* din Zapopan. Până la urmă, ce putea să facă? Parohia lui nu era una avută, se știa asta în toată Guadalajara. Adevărata bogăție zăcea depozitată în sufletul său și în cele ale enoriașilor care, în sfârșit, puteau să se bucure și ei că *Fecioara* le călca pragul și le orna altarul, fie și numai pentru câteva ore.

- Ai pregătit vinul? o chestionă *padre* pe sora Rosa, ce-i stătea la dreapta, în poarta bisericii.

- Da, părinte.

- Și hostia?

- Și.

Vinul fusese adus tocmai din Castilla y León, douăsprezece sticle direct de la crama Vega, renumită pentru gustul bogat și finisajul

lung și elegant al vinurilor sale, pe care le obținea dintr-o combinație secretă de soiuri de struguri, în principal Tempranillo, și le îmbutelia numai în anii cei mai buni. Iar pâinea fusese frământată, fără drojdie, de mâinile călugărițelor din parohie. Totul era pregătit după canon.

Când cele treisprezece mașini se aliniară în sfârșit în curtea bisericii și din ele coborâră cei mai de seamă oaspeți pe care parohia îi primise vreodată, *padre* José simți că s-a pogorât asupra lui toată mila și bunătatea Domnului, dar și toată panica de pe lume.

- *Bienvenida, Virgen de Zapopan! Bienvenidos, Monseñores!* Aducem prinos de bucurie și entuziasm, cu toată fervoarea și dragostea noastră religioasă pentru imaginea Maicii Domnului. Nu pot să descriu fericirea pe care o simt acum, că *Santa Virgen* ne calcă pragul, în sfârșit, cu voia lui Dumnezeu, și aceste lacrimi...

Padre José ar mai fi continuat să peroreze minute lungi, căci pregătise un discurs întins pe patru pagini, dacă nu s-ar fi trezit brusc cu mâna înmănușată a cardinalului Suárez sub buze. I-o sărută cu evlavie, încercând să nu lase stropi de salivă pe pielea fină a mănușii filigranate. Urmară toate celelalte mâini, întinse cu aceeași ostentație, spre a fi sărutate.

După mica statueta, purtată pe brațe de doi diaconi, intrară în biserică și cardinalii, urmați în grabă de preotul micuț și transpirat, dispus să facă orice i-ar fi cerut înaltele fețe. Muițimea de afară, căreia de-acum nu-i mai era permis accesul, mai zăbovi o vreme, până când ecourile clopotelor se stinseră, apoi începu să se disperseze în cele patru colțuri ale Guadalajarei. Din când în când, dinspre stadion mai răzbătea un strigăt de victorie - *Deportivooooo campeón!*

- Ce zi! se lamentă cardinalul Ruiz îndreptându-se de spate după atâtea ore de stat în mașină.

- Măcar nu plouă, ca-n *Ciudad*, se băgă în seamă Galván, cât să le amintească celorlalți că el conduce cea mai mare arhiepiscopie a Mexicului.

- Asta mai lipsea! îi ținu isonul cardinalul Ramírez.

- *Padre*, cu ce ne servești?

- Luați loc, *monseñores*, scuzați, acum vine vinul! Rosa! Rosa!

Sora Rosa intră grăbită cu o tavă pe care ducea douăsprezece pahare umplute cu vinul scump comandat de *padre*, încercând ca nu cumva să verse vreo picătură.

- *Monseñores*, sângele Domnului nostru, să vărsăm o picătură în cinstea *Virgenei* de Zapopan, Măicuța noastră sfântă, care astăzi a poposit și în umila parohie ce-i poartă hramul...

- *Padre*, păstrează-te pentru liturghie! i-o tăie cardinalul Vázquez. Aici suntem între noi.

Bietul José se uita la personalitățile din vârful Bisericii pe care o slujea, așezate la masa din fața umilului său altar, sub ochii pictați ai *Señorei de Zapopan*, și nu-i venea să creadă că are parte de o asemenea onoare. Cardinalii îi păreau apostoli pogoarați din ceruri, cu mantiile lor vișinii scumpe, cu inelele lor prețioase și mitrele de aur atârându-le greu pe piept. N-ar fi făcut nimic să-i supere.

- *Perdóname*, Eminentă!

- Vinu-i bun, ce altceva ne-ai mai pregătit?

- Rosa! Rosa!

Sora Rosa intră din nou grăbită, cu hostia încă aburindă. *Padre* José făcu semnul crucii deasupra pâinii proaspăt scoase din cuptor și o rupse în douăsprezece bucăți, pe care se strădui să le facă egale, pentru a nu provoca vreo nemulțumire.

- Mai adu din vinul ăla, îi ordonă cardinalul Ruiz.

Părintele atât aștepta! Fericit să-i vadă pe oaspeții săi bine-dispuși, n-o mai strigă pe Rosa, ci se precipită el însuși spre pivnița parohiei. La al doilea colț pe care-l făcea culoarul îngust spre scările beciului, graba îi fu curmată de o lovitură puternică în moalele capului.

CAPITOLUL 2

Guadalajara, templul stadionului Jalisco de Guadalajara, aproape de miezul nopții

Cele douăsprezece lumânări din ceară ieftină, de soia, răspândeau o lumină vagă și un miros înțepător de parafină în micul templu al *Estadio Jalisco*. Figura de lut a Fecioarei din Zapopan privea impasibilă duzina de trupuri despuiate și sprijinite de-a lungul unui perete. Înalții prelați nu mai aveau nimic din măreția pe care le-o dădeau straiele lor scumpe și mitrele de aur. Dezbrăcați de orice demnitate, erau doar niște corpuri vineții, flasce, diforme.

Inaugurat în 1960, binecuvântat de cardinalul José Garibi Rivera, stadionul fusese proiectat, încă din faza de parcelare, să dispună de un templu dedicat Fecioarei din Zapopan, ocrotitoarea regiunii. Fotbaliștii îi aduceau ofrande înainte de meci, suporterii îi cântau imnuri în tribună și, în general, întreaga comunitate sportivă din Guadalajara își exprima foarte vocal devotamentul față de ea, cu orice ocazie, dar mai ales atunci când echipa locală înscrisa un gol mult așteptat. Însă echipa de *athleti Christi* a celor doisprezece cardinali, echipa campioană a Bisericii Catolice din Mexic, părea că pierduse în fața unui adversar misterios și descreierat, care îi privea acum retras, așezat pe vine într-un colț întunecat al templului *Estadio*.

- Mmm... mmm..., se auzi un icnet disperat dinspre perete.

Alte gemete îi răspunseră, și trupurile livide începură să se miște toate, într-o viermuială ținută în frâu de sforile groase de sisal, strâns înfășurate în jurul lor. Încercarea de a se elibera nu făcea decât să-i chinuie mai tare, căci funia aspră le brăzda pielea, lăsând urme sângerii și usturătoare. Gurile le erau astupate cu călușuri din

cârpe murdare, iar ochii încă nu puteau să străpungă obscuritatea templului.

O umbră se ridică din colțul pe care-l făcea altarul și porni agale spre șirul cardinalilor sprijiniți de zid.

- Mmm... mmm..., începură să se agite cu toții, înspăimântați.

- Mhm..., le răspunse batjocoritor umbra. Inutil să vă zvârcoliți, nu veți scăpa. Nu de data asta. Poate mai vreți puțin vin... Să sărbătorim revederea! A fost un an bun, iar Tempranillo și melatonina se echilibrează armonios, dacă știi proporția magică. Ați dormit toți mai ceva ca pruncul Isus!

Umbra se apropiase la numai doi metri de trupurile legate fedeleș și căpătase acum silueta unui bărbat de statură medie, între două vârste, bine făcut, cu capul ras. De după urechea dreaptă îi ieșeau liniile desenate stângaci ale unui tatuaj ce se voia reprezentarea stilizată a veninosului scorpion mexican de deșert. Cardinalul Ruiz dădu involuntar drumul unui jet de urină care-l stropi până aproape de față și se prelinse apoi, călduț, printre faldurile burții.

- Fix ca un prunc! râse cu toată gura bărbatul tatuat, scoțând la iveală vârful unui dinte de aur.

Ruiz strânse pleoapele de rușine, ca întunericul să-i ascundă propria degradare.

- Deschide ochii, Eminentă! Privește-mă! Nu mă recunoști din poziția asta, de jos?

Ceilalți cardinali începură să se agite, privind acuzator spre Ruiz, din cauza căruia, probabil, sufereau acum cu toții.

- Sau poate *Monseñor* Lopez are memoria mai bună...

- Mmm... mmm..., încercă Lopez să se apere.

- Ce spui, *Monseñor*, că nu înțeleg... Să te frec pe burtă? Te doare acolo și doar așa îți trece?

- Mmmmmmm, dădu Lopez să se opună și să se întoarcă, dar pantoful bărbatului îi apăsa cu putere abdomenul umflat.

Un sunet ca o pârâială greoaie ieși atunci dintre picioarele cardinalului, și un miros scârbos se amestecă cu parafina lumânărilor.

- Căcăciosule! îl scuipă scârbit bărbatul cu scorpion. Sunteți toți niște burdufuri pline de rahat. Mi-e silă și să vă omor! Dar mai e până acolo... Nu ne grăbim... Și nu vă fie teamă, nu vă fac altceva decât ce le-ați făcut voi înșivă altora. Inclusiv mie!

Cardinalii făcură din nou ochii mari, îngroziți. Așadar, nu din cauza unuia singur sau a doi-trei dintre ei erau în situația asta, ci dintr-un motiv care îi incrimina pe toți. Privirile lor, deopotrivă acuzatoare și imploratoare, se întoarseră la unison spre statueta *Señorei*

de Zapopan. Din cauza pelerinajului ei ajunseseră să fie toți la un loc, și tot Imaculata îi privea acum cu dispreț. Dar ce putere să aibă o biată bucată de lut? Că doar ei erau mânuitorii acestor păpuși, și știau mai bine ca oricine că astfel de obiecte erau instrumentalizate să-i controleze pe proști, nu pe ei.

- *Nuestra Señora* a văzut multe la viața ei! Și-acum vă vede și pe voi în curu' gol! Spurcaților! necheză amuzat bărbatul.

Nici unuia nu-i trecea prin cap care ar putea fi motivul pentru care fuseseră răpiți și făcuți prizonieri în acest templu kitschos și nici unul nu-l recunoștea pe dezaxatul din fața lor.

- Ia să vedem, continuă acesta, trecând prin dreptul fiecărui cardinal. Răpire... Sechestrare... Tortură... Ce lipsește? Ah, da, era să uit... Viol!

Cardinalii despuiți și imobilizați începură din nou să se agite, iar trupurile lor, lipite unul de altul, alcătuiau parcă un vierme ce se zbate după ce i-a fost retezată coada. Bărbatul se apropie și mai mult de cardinalul Ruiz și, cu vârful pantofului ascuțit, începu să-i îmboldească insistent mădularul.

- Păi, ce-ai pățit, *Monseñor*? Nu ți se mai scoală ca pe vremuri? Vrei să chem niște băieței de zece-unșpe ani... Poate așa ți se trezesc și pofta, și memoria!

Trecu mai departe, la cardinalul Vázquez, care plângea în hohote, încându-se cu mucii.

- Gata, gata, nu mai plânge, nu-ți fac nimic rău, e normal să doară puțin, la început, dar o să treacă, o să vezi, până la urmă o să-ți placă, zise imitând o voce în timp ce împungea cu pintenii încălțărilor testiculele lui Vázquez.

Cardinalul încetă brusc să se mai smiorcăie când își dădu seama cine era bruta din fața sa.

CAPITOLUL 3

Guadalajara, miezul zilei

În timp ce enumera numele tuturor cartierelor și străzilor pe care le străbăteau, spre surprinderea șoferului asodat, polițist și el, Columbus Clay strângea cu toată puterea mânerul de deasupra ușii SUV-ului. Înaintau în mare viteză, fără să respecte nici un semafor, într-o coloană de nouă mașini masive de teren, al căror traseu fusese eliberat încă de la plecarea din Tlaquepaque. Cercetase acolo pivnița de vinuri în care fusese asasinat „cu sânge-rece“, cum titraseră toate televiziunile mexicane, mult iubitul cardinal Garza Corcuerra, în momentul respectiv candidat cu mari șanse la titlul de arhiepiscop primat al Mexicului.

Ramirez, tânărul polițist mexican de la volan, nu se mai abținu și, plin de admirație, izbucni pe sub mustața stufoasă.

- Hai, dați-o-ncolo! Dacă nu sunteți din Guadalajara, cum se face că știți toate denumirile străzilor, mai bine ca primarul?

- Am dat în închisoare peste un ghid al orașului și l-am citit. Muream de plictiseală la bulău, și, cel puțin la început, în afară de cartea de telefon și fâșiile de ziare cu care ne ștergeam la cur, nu prea aveam acces la tipărituri, așa că era bun orice.

Mexicanul nu avu timp să înghită și să digere povestea colegului oaspete, căci mașina pătrunse, fără să încetinească, pe porțile larg deschise ale stadionului, care fusese înconjurat încă de dimineață de un cordon de dube cu însemnele poliției. Agenți de toate gradele, federali, statali și locali, încercau să țină la distanță carele de televiziune și făceau eforturi să-i oprească pe jurnaliști în tentativa lor de a intra pe stadion. Li se interzisese polițiștilor, prin ordin direct, să ia șpagă de la presă, ceea ce arăta cât de gravă era situația. Elicopterul